

Místo činu:

Dívčí Kámen

Stín smrti Egon Linke

MYSTERY PRESS



Místo činu: Dívčí Kámen

Stín smrti Egon Trnka

Mystery Press

2024

Všechny osoby románu jsou vymyšlené
a za jejich jednání autor neodpovídá.
Právě tak i místa, kde se děj odehrává,
a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen
stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí
být kopírována, zálohována ani šířena
v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Egon Trnka, 2024

Cover Illustration © Sarah Kirby, 2024

Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-709-2 (pdf)

Prolog

Dívčí Kámen

1951

Hlubokou nocí se rozezněl zvuk motoru. Žádná světla, jen motor a skřípání pneumatik na šterkové cestě.

Pak auto několikrát škytlo a ztichlo. Klapnutí dveří.
Kroky ve tmě.

Záblesk zapalovače, dvě světýlka cigaret.

Mužské hlasy, kroky na cestě.

„Brána je zavřená.“

„Samozřejmě. Přece jsi nečekal, že na noc zůstane odemčená.“

„No jo, já vím, ale co s tím...“

„Mám klíč.“

„Kdes ho sebral?“

„Kde asi? Na Národním výboru. Jen ho musím do rána vrátit, než si toho všimnou.“

„A nepřijdou na to?“

„Jestli na to přijdou, v průseru jsem já, ne ty. Tak nemel a začni makat.“

„Vážně to tu nikdo nehlídá?“

„Všichni jsou v Křemži v kulturáku. Brigádníci to dostali befelem.“

„Akce B?“

„Přesně tak. Chtěl jsem to taky vidět, tak snad příště. A kurva pohni, nebo to neuvidíme ani jeden už nikdy!“

„Dobře, dobře, dobře. Kam ho dáme?“

„U východní zdi je výkop. Včera ho začali zahazovat, tak jim trochu pomůžeme. Nikdo si toho nevšimne. A ještě se pochlubíme tím, jak dokážeme plány nejenom splnit, ale i překonat.“

Klapnutí kufru. Funění.

Kroky.

Tma. Ticho.

Asi hodinu nato automobil odjel zpět k vesnici, opět s vypnutými světly. Na zemi zůstaly jen vajgly laciných cigaret.

Kdesi na cestě

1457

Podzimní plískanice a jemný, avšak vytrvalý déšť utvořily z cesty bažinu. Koně zapadali po spěnky do bahna a jen těžko se probíjeli jednou z mnoha stezek ve zdejším divokém kraji. Příkré svahy podél stezky se nořily do mlžného oparu. Pak se z dálky ozval dusot kopyt a zanedlouho se z mlhy vynořil jezdec. Jeden ze zbrojnošů na unaveném plavákovi, plášť s erbem pětিলisté růže zacákaný bahnem. Před nějakou dobou jej poslali napřed, aby na hradě rozžali ohně v krbu.

„Můj pane, cesta dál je nesjízdná,“ halekal. „Voda podmáčela stromy a během vichřice, co řádila minulý týden, nejspíš popadaly přes stezku. Musíme to vzít oklikou, jinak neprojedou vozy.“

Oldřich z Rožmberka se ještě víc schoulil v sedle. Ani kožešinový plášť ho neochránil od chladu, který mu pronikal až do morku kostí. Vlněný kabátec měl nasáklý a ztěžklý deštěm. V takovém počasí nepomohlo ani veškeré stříbro, kterým jeho rod vládl, aby se cítil lépe.

„Je tu nějaká hospoda nebo dům, kde se můžeme schovat, než se to přežene?“

„Asi míli tímhle směrem, můj pane. Zájezdní hostinec starého Švestky. Ale jeho kuchyně není moc vyhlášená, smím-li to tak říct. Spíš bych doporučil...“

„Pojedeme tam,“ Oldřich jen mávl rukou. „Veď mě.“
Odkášlal si.

Těch pár slovo ho unavilo. Cítil se starý. Pakostnice, která ho trápila během vlhkých dnů, se stávala nesnesitelnou. Klidně ať ten starý Švestka vaří pomeje, hlavně když bude uvnitř sucho a teplo.

Byl starý, unavený a poražený.

I proto odjížděl do vyhnanství.

Povětšinou si to odmítal připustit, ale v okamžicích, kdy se rozhodl být sám k sobě upřímný, jinou odpověď nenacházel.

Jeho čas skončil. Téhle nové době přestával rozumět.

Posledních několik set kroků měl pocit, že se ocitl v očištcí. Když po nekonečně dlouhé době ucítil ve vzduchu kouř, značící, že konečně dojeli k lidským obydlím a nejspíš i hostinci, ulehčeně si oddechl. Nechtěl, aby jeho lidé viděli, jak je na tom zle, ale o mnoho déle by se přetvářovat nedovedl.

Krčma se nacházela přímo u křižovatky. Nevelký dvorec, obklopený z jedné strany hostinským domem a z druhých dvou stodolami a chlívkou. Stálo tu několik kupeckých vozů, jejichž plachty byly zmáčené deštěm.

Ze stáji zněl opilecký zpěv podomků a sluhů a mnohem větší řev z hlavního sálu.

Zatímco Oldřich sesedal a tiše u toho sípal, protože se k jeho dně přidaly i žaludeční vředy, zbrojnoši vtrhli dovnitř, aby pro pána udělali místo.

„Pomohu ti, pane,“ přiskočil k němu mladý Petr z Vikáně, věrný panoš.

„Dobře, chlapče. Nezastírám, že se mi tvoje pomoc bude hodit,“ přikývl Rožmberk. „Nemoc šírá moje tělo zevnitř. Platím za svoje hříchy.“ A musel si přiznat, že jich neměl málo.

„Jenom za sebou máme dlouhou cestu, pane. V tomhle počasí je div, že jsme dojeli tak daleko. I koně už padají.“

„Jsi na mě jenom moc hodný, Petře,“ zamručel Oldřich, zklamaný svou chabou výdrží. Dřív to bývávalo lepší. Dokázal při válečných taženích proti kališníkům strávit v sedle celé léto.

A teď ho skoro položí cesta z Třeboně na Dívčí Kámen...

Petr z Vikáně byl chvílemi jako syn, kterého chtěl mít. A přitom jeho vlastní Jan, jeho nejmladší, jeho nástupce, se veřejně postavil proti otcově vůli.

Oldřich co nejrychleji vyšel tři schody a vstoupil do hlavního sálu. Tam už panovalo ticho a všichni se mu hluboce poklonili, jak náleželo vladaři rožmberského domu, svrchovanému pánovi zdejšího kraje.

„Vítej, urozený pane,“ třískal čelem o podlahu krčmář. „Dovol, abych tě odvedl do zadního salonku, kde budeš mít klid a soukromí. Už jsme pořádně roztopili v krbu.“

Děvečky kvapně sklízely ze stolu zbytky jídla, které nestihli dojíst předchozí hosté, a přes špinavou dubovou desku přehodily bílé ubrusy. Oldřich se usadil co nejbliž k ohni, tiše vydechl a zavřel oči. Z pláště stoupala pára.

Všechno zařizování nechal na Petrovi z Vikáně, však on už bude vědět, čeho si starý pán žádá. Nesloužil mu

první rok, znal tedy pánovy chutě i potřeby. A pán se zatím cítil strašlivě unavený.

Ještě den cesty a bude doma. Na Dívčím Kameni, na který měl tolik příjemných vzpomínek. A hlavně dost daleko od všeho ruchu a všech proher, kterých se v posledních letech dočkal.

Doma. V klidu a míru.

Jenže milosrdný Bůh s ním měl úplně jiné plány.

Dívčí Kámen ted'

Hleděl jsem do prázdného očního důlku a přemýšlel, co mám dělat. Jasně, nebyla to první lebka, kterou jsem viděl. Dotýkal jsem se jich v kostnicích, v depozitářích muzeí, a dokonce jsem držel v ruce i lebku knížete Bořivoje. Než přišli na to, že není jeho, ale nějaké ženské.

Sice to bylo v předchozím životě, ale právě takhle vzpomínka z něj mě dost vykojila.

Věděl jsem i bez nápovědy, že z toho kouká průser. A ty jsem si nemohl dovolit.

Přemýšlel jsem, jestli kosti zahrabat a tvářit se, že jsem nic nenašel. Jenže to bych průšvih jen oddálil, brzy by tu do toho kopnul někdo další. A navíc by to nebylo správné.

Někdy mě to moje „správnáctví“ dost štválo, ale pomoc jsem si nedokázal.

Stáhl jsem si promočené pracovní rukavice, hodil je na nejbližší hromadu dřeva a promnul si oči. Vaťák nacucaný vodou nepříjemně ztěžkl, a i když pořád hřál, už jsem se těšil do sucha. Do tepla.

A ke skleničce něčeho dobrého. Vlastně bych vzal zavděk klidně i lahvi bez sklenice.

„Nečum a makej,“ křikl na mě Laco s křivým úsměvem plným křivých zubů. V ruce měl krumpáč a zarputile bušil do mokré země.

Kámen na rozpadlých hradních věžích se mokře leskl. Unavená tráva se skrývala pod nánosy podzimního listí. Občasné poryvy větru zakvílel ve zdech a přinesl závan nadcházející zimy. K dokonalé atmosféře chyběl už jenom hradní duch.

Znovu jsem pohlédl na kus lebky, která se skrývala mezi kameny na svahu zarostlém přestárými kopřivami.

Ne, duch tady rozhodně nechyběl.

Kost byla na první pohled dost křehká. A stará, odhadoval jsem. Hodně stará. Nejsem na kosti odborník, ale tipoval jsem to na pár staletí. Člověk tuhle starobu od zříceniny tak nějak čekal.

„Slyšíš, Profesore?“ křičel na mě Laco a myslel si, kdoví jak je vtipnej. „Proč nemakáš? To za tebe mají dělat všechno cigoši?“

„Něco jsem našel.“

„Poklad, vole?“

Kéž by.

„Tak co tam máš, Profesore?“

„Mrtvolu.“

„Si pyčo děláš prdel?“

To už se ke mně začali sbíhat i ostatní chlapi. Stál jsem tam a toužil být kdekoliv jinde. Nebylo by to poprvé – a ani tentokrát jsem osudu nemohl poručit a zmizet. Zbývalo jen nést následky.

Hlavou mi běžely myšlenky týkající se rituálního zadívání lidí do základů staveb. Je to i případ téhle lebky?

Je to votivní oběť, nebo obyčejná nehoda? Nebo snad něco horšího? Vondruška by o tom napsal další ze svých strašlivých detektivek, u kterých se mi otvírala kudla v kapse. Jako nám všem, kteří jsme za sebou měli studium historie, královny věd.

Potřebuju se napít, pomyslel jsem si a nahlas řekl: „Jdu k telefonu. Tohle musí někdo prošetřit.“

„Jako fízlové?“

„Jo. A pak nejspíš archeologové.“

Nikdo nic nenamítal.

Půlka z nich možná ani nevěděla, co to archeologie je. To jenom já byl *Profesor* a hledal jsem otázky tam, kde všichni měli své jednoduché odpovědi. Zvyk z dob, kdy jsem měl kancelář plnou starých tisků a s výhledem na Pražský hrad, kde seděl prezident starý a vetchý možná jako ty moje středověké dokumenty. Tehdy tvořilo pokládání správných otázek náplň mé práce.

Jenže stačilo pár průserů a já skončil tady. Hezky v ústraní a ve stínu. To až ta zatracená lebka musela tenhle klid zkazit.

Sešel jsem po kamenité cestě z prvního nádvoří až dolů k pokladně. Stará Šindelářka tam měla nejenom telefon, ale i ledničku a v ní pár vychlazených plechovek piva.

Jedno jsem si objednal a mezitím jí řekl, co se stalo. Zavolala policajty, a než domluvila, zmačkal jsem plechovku a hodil ji do koše. Hned jsem si objednal ještě jedno. Práce stejně dneska skončila a pivo mi pomáhalo najít ztracený klid.

Nebyl jsem alkáč, rozhodně ne. Pil jsem pro chuť, zapíjel smutek a otupoval vztek. Stačilo mít hladinku – tři

piva jako základ, aby můj mozek fungoval jakž takž normálně a nepřepaloval se. Ať už hnusnými vzpomínkami, nebo i něčím horším.

A na policajty jsem potřeboval být v klidu. Takže mě čekalo ještě jedno.

„Profesore, mám jich tu jenom pět, tímhle tempem je vypijete dřív, než čerti přijedou.“

„Nebojte, paní Šindelářová, nejsem takový opilec. Budou mi stačit jenom tři.“

Lhal jsem, jako když tiskne. Než přijeli, stihl jsem vypít čtyři.

Laco, když měl čas a po výplatě, měl v hubě pořád cigaretu. Velkopansky si připaloval jednu od druhé a vajgly zamačkával někdy i v pülce, aby si nezkazil chuť.

Zbylé tři týdny pak žebbral cigarety všude okolo, sbíral nedopalky – někdy i vlastní – a z toho si pak balil nový. Smrdělo to, jako kdyby kouřil nehty.

Ted' však měl v kapse zapraných zelených montérek pár pětistovek, v ruce krabičku marlborek a díky tomu i úsměv od ucha k uchu.

Měl jsem radši, když se mračil. Neukazoval totiž ty svoje zkažený zuby.

„Už jsi někdy viděl takovou kostru?“ ptal se mě, zatímco otvíral jednorázový plastový panák vodky za patnáct korun.

„Samozřejmě, že viděl. Knížete Bořivoje,“ dodal jsem a vynechal detaily o pozdějším průzkumu. S Lacem to ovšem moc nehnulo. Nejspíš netušil, o kom mluvím. „To byl bratr svatého Václava,“ dodal jsem.

„Svatí přece nejsou skuteční,“ odrazil můj pokus o výklad. Jen jsem pokrčil rameny.

„Já starý kosti už viděl. Byl jsem jednou v kostnici. V Brně. Píšou tam, že se nemáš těch lebek dotýkat, ale stejně jsem si je pohladil. Rebel, pyčo.“

Ostatní se zachechtali.

„A co bude teď?“ zeptal se Laco.

Přijede policie, aby si mrtvolu prohlédla a vyloučila, že jde o současný mord. Pak sem najedou archeologové, celou oblast uzavřou a budou se hrabat v zemi tak dlouho, než budou mít jistotu, že nic dalšího nenajdou.

Pár dnů to určitě zabere. Možná týdnů.

Pokud přijde zima dřív, pak možná i několik měsíců.

„Nevím,“ zalhal jsem, abych to nemusel vysvětlovat.

Stál jsem opřený o dřevěnou boudu pod úzkou stříškou a díval se nahoru k hradu. Přestalo pršet, měl jsem v ruce plechovku a vidinu volného odpoledne, které můžu strávit v hospodě, kde těch piv bude mnohem víc.

Vlastně by mi bylo fajn – práce pro dnešek hotová, klid a pivo. Jen kdybychom nečekali na fízly. Protože fízlové mají na všechny složky a v jedné takové složce najdou moje jméno. Začnou se vyptávat. Začnou do mě kopat. A pravda jim bude stejně ukradená jako před rokem.

V ruce jsem drtil plechovku a přál si, aby byl zítřek lepší. Jenže to mělo ještě nějakou chvíli trvat.

Nakonec jsme u pokladny zůstali tři. Já, Laco a David, dvacetiletý ucho s nazrými vlasy, kulatými brejličkami a německou vojenskou čepicí z první světové. „Už jsi někoho zabil, Laco?“ zeptal se a potáhl z cigarety. Hned potom

si odplivl, jak hrozně moc mu to nechutnalo. Všiml jsem si toho už předtím. I toho, že kouřil jenom ve společnosti ostatních. Vlastně mi ho bylo líto.

Kdysi jsem míval takové spolužáky. Přestali kouřit krátce po maturitě, protože se už nemuseli přetvařovat a dělat ze sebe drsnáky.

David zřejmě tuhle roli hrál dál. „Zabil jsi někoho? Já už totiž jo,“ pokračoval a tvářil se hrozně důležitě.

„Kecáš.“

„V autě.“

Takže žádný vrah. Jen blbec.

„Koho, Davide?“

„Psa.“

V duchu jsem zaúpěl. Blbec s velkým B.

„Pes se nepočítá,“ řekl Laco.

„Ale počítá.“

„Víš, kolik psů jsem už sežral? To je, jako kdyby ses chlubil, že jsi zabil kuře nebo kapra nebo okurku.“

„Aha.“

Hloupej kluk, co hledal svoje místo a doufal, že to vyhraje s přetvářkou drsnáka. Nevím, jestli na to chtěl balit holky, ale trošku jsem ho podezříval, že to dělá hlavně kvůli sobě, aby nemusel sám sebou opovrhovat. Vlastně jsme si byli hrozně moc podobní.

Blbec a chudák.

„A ty, Profesore?“ zkusil to ještě. Možná si myslel, že bývalý učitel na vysoké škole jeho psem nepohrdne.

„Co já?“ zkusil jsem to oddálit.

„Zabil jsi?“

„Jo,“ zavrčel jsem, jenom abych ho umlčel.

„Cože?“ Vytřeštil oči David a cigareta mu vypadla z prstů. Rychle ji sebral a dál na mě zíral. „Tys někoho zabil?“

„Jo. Ještě když jsem učil na škole. Je to vlastně příběh velké dramatické lásky. Něco jako Romeo a Julie. Jenže ten kretén se nejmenoval Romeo, ale Karel, a byl zamilovaný, zatímco ta, co se nejmenovala Julie, ale Agáta, o něj nejevila zájem. Tak jí chtěl dokázat, jak se plete, a zatáhl ji do prázdný učebny ve čtvrtém patře, aby byl dost daleko od všech a mohl si dělat, co chce. Akorát měl smůlu, protože jsem šel zrovna kolem. Popadl jsem ho za límec, stáhl z tý holky a odvedl na chodbu. Tam jsem ho shodil ze schodů a o poslední stupeň si ten kretén rozbil hlavu. Krve jak z vola, že to filda ještě nezažila.“ A po krátkém tichu jsem ještě zarazil poslední hřebíček do Davidovy důstojnosti: „Žádnej blbej čokl.“

Laco se nenápadně usmál – on jako jeden z mála znal pravdu. Nikoho jsem ze schodů neshodil. Ten kretén dostal jenom jednu nanicovatou ránu pěstí, která stačila akorát tak na zlomený nos, oficiální stížnost, vyhazov, napomenutí od měšťáků a malé domino průserů, které mě ze školy dostaly až sem.

„Jak ses cítil?“ ptal se David, který mi věřil každé slovo.

„Co je ti, Davide, kurva po tom?“

Jasně. V jeho věku jsem byl taky na větvi, když jsem potkal opravdický kriminálníky, i když šlo o obyčejného zlodějíčka a neschopného bytaře. Pak uběhlo pár let a potkal jsem jich mnohem víc. S některými jsem se spřátelil, od jiných si držel odstup. A s přibývajícím věkem jsem stále víc záviděl svému mladšímu já, které takové lidi neznalo a mohlo věřit, že svět je milé a příjemné místo.

„Tak řekni, Profesore. Jaké to bylo?“ chechtal se Laco. Teprve jeho smích Davidovi naznačil, že naletěl. Už jsme ale nic dalšího nestihli.

Po štěrkové cestě přijíždělo auto.

„Už jsou tady,“ utnul jsem to a otočil se k oběma zády.

Škodovka zastavila skoro až u pokladny. Nablýskaná, a i když nejspíš měla už něco naježděno, poznat to nebylo. Vyrostl jsem v dobách, kdy člověk na silnicích potkával všelijak otřískaná policejní auta. V těch nejstarších vzpomínkách měla ještě žlutou barvu, špatně přemalovaná písmena VB a místo toho nápis vonící svobodou a nadějí: *Policie*.

To, že v posledních letech všechna vypadala jako nová, mi pořád přišlo divný.

Vystoupili dva. Mladej a starej. Oba v zimních bundách s kožešinovým límcem, zapnutýma až ke krku. Placatý čepice trochu nakřivo.

„Tak co tu máte?“ houknul starej. Jak jinak. Starej mluví, mladej maká.

„Tady Profesor našel mrtvolu,“ mávl na ně David. Vzpomněl jsem si, že je místní. Nejspíš se s nimi znal, minimálně s Mladým, možná ze školy. Vesnice je prostě vesnice.

„Tak jdeme... Profesore,“ kývl Starej a mávl na partáka: „Ty si tady zatím s pánama vyměň nacionále... to jste všichni? Nejste, že ne?“

Pochopil jsem, proč ostatní z party nenápadně zmizeli. Měl jsem taky vzít roha. Jenže pozdě bycha honit.

Tak jsem si přes hlavu přetáhl kapuci a vyrazil po kamenité cestě do kopce. Ani jsem si to neuvědomil, ale nasadil jsem docela svižné tempo. Možná abych zmizel co

nejrychleji od Davida a jeho dementních otázek, možná abych ze sebe vybil všechny stres.

Dívčí Kámen stál v údolí v ohybu řeky – z jedné strany Vltava, z druhé Křemžský potok. Z hlediska obrany proti obléhání nic moc, i proto jej nakonec Rožmberkové opustili, ale i tak ten kopec dal od hlavní brány k druhému nádvoří necvičenému chodci docela zabrat.

Nahoře jsem se zastavil, opřel se o kolena a zhluboka dýchal. Vztek byl pryč, alespoň na chvíli.

„Tak kde jste to našli?“ sípal Starej. Na čele se mu perlily kapičky potu.

„V horní bráně. Máme za úkol vyčistit stráž nad zdí. Kus odkopat, aby se to mohlo zpevnit. To už bude dělat ale jiná firma.“

Rozepl si pár knoflíků. A to nemusel nahoru tahat všechno nářadí a prkna a trubky na lešení jako my před pár dny.

„Proč vám říkají Profesore?“

„Mám doktorát.“

„V jakém oboru?“

„Historie.“

„A proč jste toho nechal?“

Nesnášel jsem tyhle otázky. Co jsem měl říkat. Pro dobrotu na žebrotu? Protože ten student, kterému jsem dal přes nos, měl bohatého fotra a konexe? Protože děkan zrovna řešil plagiátory a další průšvih si na fakultě nemohl dovolit?

„Prostě se stalo.“

„A doopravdy se jmenujete?“

„Záviš Brieftrager.“

„Rodiče vás měli rádi, co?“

„Měli radši historii než mě.“ To jsem po nich zdědil. Taky jsem měl radši spoustu jiných věcí než sebe sama. Historii zejména, protože její příběhy mi dávaly možnost utéct od toho mého vlastního. „Loukotková byla jejich velkej vzor,“ dodal jsem ještě. Jak já ji nesnášel, když mi matka vyprávěla o jejích knížkách pořád dokola. Zas tak skvělé příběhy to nebyly, a to jsem se ji snažil číst s otevřenou myslí a bez předsudků.

„Ona psala o našem Závišovi, že jo?“

„Jo. O Závišovi z Falkenštejna, přesně.“ Jasně že ho tady všichni znali. Popravený byl pár kilometrů odsud, a možná tak trochu omylem. Při obléhání Hluboké vyhrožovali, že když se posádka hradu nevzdá, přijde Záviš o hlavu. Jeho lidi těm hrozbám nevěřili a královští zase asi tak trochu doufali, že výhrůžka postačí. Jenže když šlo do tuhého, nemohli už ustoupit ani o krok. A tak se Záviš z Hluboké už nedostal. Tělo pak odvezli do vyšebrodského kláštera.

Průvodci tam pak vyprávěli – byl jsem tam jednou jako kluk –, že hrob je přímo pod podlahou jedné místnosti, a zatímco tělo leželo v jednom rohu, hlava ve druhém. Nežjišťoval jsem, jak je to doopravdy, ale nevěřil jsem jim ani slovo. Průvodci totiž nechtějí učit historii, průvodci chtějí vydělávat peníze. Taky jsem jako student měl pár brigád pro muflony a naučil se během těch pár měsíců o kastelánech víc, než jsem chtěl.

Čest poctivým.

Došli jsme k prudkému svahu u paty jedné ze zdí. Vysoko nad námi čněla hlavní věž – temná, rozpadlá a opuštěná. Jen stěží jsem si představoval, jak asi vypadala v době

své největší slávy. V mezeře mezi dvěma kameny jsme spatřili lebku.

„No jo, fakt tu je,“ řekl Starej, jako kdybychom ho sem volali pro nic za nic.

„No jo, fakt,“ ucedil jsem dřív, než mozek přikázal hubě, aby mlčela. Starej se na mě zle podíval a já pochopil, že jsem si udělal vroubek.

„Pardon,“ zabručel jsem, abych to vyžehlil.

Spíš nevyžehlil, ale svědomí jsem měl čisté.

Za půl hodiny už pod hradem stála policejní auta tři. Pokladna hradu se uzavřela a dvojice turistů, co si vyrazila na výlet i v tomhle hnusném počasí, měla smůlu. Holka se netvářila moc nadšeně, ale kluk okukoval policajty a viděl jsem, jak v jeho jinak dospělém pohledu občas probleskne chlapecké nadšení z uniforem.

Nebýval jsem jiný.

A pak jsme čekali, protože nám Starej řekl, ať se rozhodně nikdo z nás nevzdaluje.

Jako první je ukecal David. S Mladým se opravdu znal, tak mu to nedalo moc práce. Pak se vytratil Laco a já zůstal sám. Nejpoctivější blbec, který měl strach cokoliv porušit.

Uvědomil jsem si, že se mě pomalu zmocňuje panika, a těšil jsem se, až to celé skončí. Pak si dám pivo nebo dvě – nebo tři, jestli to bude trvat dlouho. A pak ještě jedno na chuť a jedno na vztek a jedno na smutek a jedno na počest Zikmunda Lucemburského a jedno na zdraví mojí dcery.

Abych se nějak zabavil, studoval jsem informační ceduli hned vedle pokladny. Dějiny hradu, od pravěku až po

jeho zpustnutí v šestnáctém století. A krátký životopis Oldřicha, který zde jako poslední Rožmberk pobýval trvale.

Jak jsem to pročítal, vybavovaly se mi jednotlivé detaily, ale spíš jsem s hrůzou zjišťoval, že toho víc nevím, než vím. Měl bych si o něm něco nastudovat. I proto, že z toho mála, co jsem si pamatoval a co mi připomněla ta cedule s otřesným fontem, ne moc dobrou gramatikou a několika překlady, zato s velkým logem Evropské unie, mi přišlo, že mám s Oldřichem v jeho posledních letech společného víc, než by se mi líbilo.

Když jsem si text četl z nudy už potřetí, přerušil mě Starej. „Pane Brieftrager?“

„Jo?“

„Myslíte, že byste mohl s námi?“

„Proč?“

„Standardní výslech, nic vážného. Potřebujeme to sepsat.“

„Ta kostra je stará. Pár století.“

„Může být.“

„Já v tom prsty nemám.“

Starej si jenom unaveně povzdechl. „Nekomplikujte to.“

Nekomplikoval jsem to.